

בעזהש"ת

גליון
**דרך
אמונה**

פנינים יקרים על פרשת השבוע
מלוקט משיחותיו של
הרה"צ רבי
מאיר איתמר רוזנבוים
שליט"א

אמור - ל"ג בעומר

גליון תל"ח

לשמיעת השיעורים בכל שבוע
על הטלפון נא להתקשר
למערכת 'דרך אמונה'

בארה"ב 718.298.3717 ולדקיש¹

בארץ ישראל (מספר טעל. חדש) 079.704.0017 ולדקיש¹

בענגלאנד (מספר טעל. חדש) 03.33015.0717 ולדקיש¹

מכון 'דרך אמונה'

הרוצה לקבל את הגליון בכל שבוע באימייל

נא לשלוח אימייל לאדרעסס 3875060@gmail.com

ולכתוב שם המבקש ואימייל אדרעסס שלו. ואי"ה נوسیפו לרשימת המקבלים

להארות והערות יכולים להתקשר לאחד ממספרי הטעלפון של מערכת דרך אמונה הנ"ל

ולהשאיר הודעה על מספר 9 ובלי"נ נתקשר בחזרה אי"ה

פרשת אמור - ל"ג בעומר

פרשת אמור

אזהרה לדאוג על היתומים * לא יראה חסרון באחרים * צריך להוריד השפעות של שמחה * לא ילך שולל אחרי יצרו הרע שמראה שפלותו * שלא להשתמש בכח הדיבור רק לצורך מצוה * התורה דיברה לשון מגונה רק בעת הצורך * כח דיבורו של הצדיק * ויהפוך ה' הקללה לברכה * שמירת הדיבור ממשיך שפע פרנסה * שכר על שמירת הדיבור

ל"ג בעומר

קדושת היום בבחינת יום כיפור * יום כפרת עוונות * כל הפושט יד נותנים לו * ממשיך פרנסה כמו בשביעי של פסח * מתחיל התנוצצות קבלת התורה * במקום יו"ט שני של גליות * קבלת קדושת היום * זוכים ליראת ה' * יום מסוגל לתשובה * השמחה הוא למעלה מדרך הטבע * רשב"י שמח עם הבאים להילולא דיליה * לשמוח בשמחתן של ישראל * עבודת הרה"ק מראזוואדאו * ביאת המשיח ביום ל"ג בעומר * הבטיח זש"ק כדי שלא לוותר על ה'טיש' * מרבי שמעון ידענו להכיר את ה' * העטרת צבי למד זוה"ק כוונת רשב"י * רשב"י לכל

יומא דהילולא - הרה"ק רבי מרדכי מטשערנאביל זי"ע, ב' אייר

נשמה גבוהה ויקרה * הנשמה עיכבו בדרך * ישועה בזכות עזר לנשואין

וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה אָמַר אֶל הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אֶהֱרֹן וְאָמַרְתָּ
אֲלֵהֶם וְגו' (כא, א).

אזהרה לדאוג על היתומים

מן הכהנים ומניח אחריו יתומים
קטנים שאינם יכולים לחזור בבית
הגרות כדי לקבל תרומה, וגם לא
יכולים לעבוד עבודה בבית
המקדש בכדי לאכול לחם אלקיהם
(עיין קידושין נג, א שאין קטן חולק אפילו הוא
חם), אם כן נשאלת השאלה מאין

רש"י פי', 'אמור ואמרת' להזהיר
גדולים על הקטנים. החתם
סופר בספרו תורת משה ביאר
דברי רש"י כי הכהנים אין להם
נחלה ואחווה, ונמצא כשמת אחד

יבוא עזרם? על כן אמרה תורה שיש להזהיר גדולים, אשר להם הותר לעשות גמילות חסדים עם המתים כגון מת מצוה או קרובים, ואז יש להזהיר את הכהנים גם על הקטנים, הכוונה על היתומים הקטנים הבנים של המתים, שיש לגמול עמהם חסד, להשגיח עליהם ולגדלם לתורה ועבודה.

לא יראה חסרון באחרים

הרה"ק מליסקא זי"ע בספרו אך פרי תבואה פירש, על דרך המבואר בנועם מגדים על אומרו 'לנפש לא יטמא בעמיו', דהיינו שלא יהיה שונא לשום נפש מישראל, עיי"ש. והנה כתיב (במדבר יב, ג) 'והאיש משה עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה', דהיינו שכל חטא שראה משה רבינו אצל כל אחד מישראל, היה תולא הכל בעצמו, מפני שידע שהוא השורש של כל נשמות ישראל, וכמו באילן אמרינן דשדינן גופו בתר עיקרו, כן היה תולא הכל בעצמו.

וזוהו כוונת הכתוב, 'אמור אל הכהנים בני אהרן וגו' לנפש

לא יטמא בעמיו', היינו שלא יתלו שום חסרון 'בעמיו' היינו בשום אדם מעם ישראל, רק 'לשארו הקרוב אליו' דהיינו שכל אחד יתלה תמיד החסרון בעצמו, שהאשמה מוטל עליו מדוע השני אינו מתנהג כראוי.

בחנינה דומה לזה ראיתי בספר דודאים בשדה (מתלמידי

הרה"ק הרבי ר' אלימלך מליזענסק זי"ע) שפירש אומרו 'אמור אל הכהנים וגו' לא יטמא בעמיו', ופי' רש"י 'להזהיר גדולים על הקטנים', דהנה יסוד גדול בעבודת הבורא יתברך הוא להיות נכנע ושפל בעצמו, ולא יאמר על שום אדם שהוא אינו טוב, כי כל אדם עובד את ה' לפי שכלו, ואפשר שאותו האדם לפי מועט שכלו עובד יותר מהאדם הצדיק הגדול לפי ערך שכלו, דלפעמים הצדיק אינו עובד במדרגה הנכונה כפי גודל השגתו וערכו, ואילו האדם הפשוט מתאמץ בעבודתו יותר מכפי מדרגתו והשגתו, וזוהי היה משה רבינו עניו מכל אדם, שתמיד היה מדמה בנפשו שאין עבודתו כראוי

לנפש לא יטמא בעמיו. הביאור בזה הוא, כי מבח הוא האיש הממונה על הכנת האוכל שגורם שמחה למלך, ועל כן הזהיר אותו המלך, מאחר שעבודתו הוא להוסיף לי שמחה, ראה שלא תגרום עצבות, כי ראיית מת מביא להפיך משמחה, והעצבות שלו בודאי תשפיע על טוב המאכלים שלא יוסיפו שמחה להאוכלם רק עצבות. וזהו הפירוש 'אמור אל הכהנים' וגו' שמאחר שתפקידם להוריד השפעות של שמחה ולעשות נחת רוח להקב"ה בעבודתם, לכן לא יטמאו למת, כדי שלא יבואו לעצבות.

9א יִפֹּךְ שוֹפָר אַחֲרֵי יִצְרוּ הָרַע
שִׁמְרָאָה שְׁפִלוּתוֹ

בתפארת שמואל (אות ד) מבאר בדרך מוסר, דאף שהכנעה ושפלות היא מדה מעולה, אבל כאשר יצר הרע מראה לו שפלותו, ובזה רוצה להביאו לידי עצבות ח"ו, שיתעצב על לבו לחשוב שתורתו ותפילתו אינם נחשבים כלל בעיני המקום, ונדמה בעיניו כאילו כבר אבדה

כפי גודל השגתו וערכו, ואילו שאר בני האדם מתאמצים בעבודתם יותר מכפי ערכם.

וזהו שאמר 'לנפש לא יטמא בעמיו', ר"ל הכהנים שהם עובדי השי"ת, יראו שלא יטמאו לשום נפש בין המון עם, לומר עליו שהוא טמא נפש או רשע ח"ו. וזהו שפירש רש"י 'להזהיר גדולים על הקטנים', להזהיר את הגדולים הם הצדיקים עובדי השי"ת, שלא יאמרו על הקטנים שהם אינם צדיקים.

צדיק להוריד השפעות של שמחה

הרה"ק מאיזביצא זי"ע במי השילוח פירש בדרך נפלא, דאיתא במדרש תנחומא (ס"א) משל למה הדבר דומה, לטבח שהיה נכנס ויוצא לפני המלך, אמר המלך גזור אני עליך שלא תראה את המת כל ימך, מפני שאתה נכנס ויוצא ורואה פני, שלא תטמא את פלטרין שלי, כך גזר הקב"ה על הכהנים הנכנסים לבית המקדש שלא יטמאו למת, לפיכך הוא אומר

מתורה ותפילה מחמת עצת היצר הרע שמראה שפלותך כדי שתמנע מקיום מצות ה', רק הוי זהיר בקריאת שמע ותפלה, ותבטח בה' כי ישמע תפלתך, כי שומע אל אביונים ה', וכמו שאמר דוד המלך ע"ה (תהלים כב, כה) 'כי לא בזה ולא שיקץ ענות עני וגו' ובשוועו אליו שמע', דאפילו מי שנמצא במדרגה פחותה בבחינת 'עני' גם כן הקב"ה שומע לקולו.

וזהו שרמזו הפסוק 'לנפש' היינו בדברים הנוגעים לענייני הנפש שהוא עבודת ה', 'לא יטמא בעמיו', 'לא ישמע לדברי היצר הרע שמראה שפלותו, לומר שאין תורתו ותפילתו נחשבים כדל, כי הרי אם יסכים לדברי היצר הרע יבוא למנוע את עצמו מעבודת ה', ולזאת חייב אדם לומר שכרחם אב על בנים כן ירחם ה' עליו ג"כ לקבל עבודתו, ולא ירח ממנו נדח.

תקוותו ח"ו, עליו להתחזק במאמר חז"ל (פנהדרין לו, א) חייב אדם לומר בשבילי נברא העולם, כי פנימיות לבו נקי ומנוקה מכל שמץ ודופי, והיא רק כמוץ בלא חיטה, וכעננא דמכסי על שמי (כעננים המכסים את השמש, וזהו משל על מסך המחפה ומכסה אור יקרת נפש), בבחינת 'גולל אור מפני חשך', ולזאת לא יאבה לו ולא ישמע לקולו של יצר הרע, אלא יחזק בצור מושיעו, כי ישמע ויקבל תורתו ועבודתו. וכמו שפירשו הצדיקים הק' דברי רש"י (שמות כו, ב) 'כתית למאור ולא כתית למנחות', דהיינו שאמת הוא כי מדת הכנעה ושפלות היא טוב מאוד, אבל מידה זו טובה רק 'למאור', שעו"ז יאיר ויתעלה במדרגות של העובד ה', ולא כדי שיהי' 'כתית למנחות', שמכח ההכנעה והשפלות ימנע את עצמו מעבודתו ית"ש, והשומע לקול היצר זה נקרא 'ענוה פסולה'.

ובזה מבאר מאמר התנא (אבות ב, י) 'הוי זהיר בקריאת שמע ותפלה וכו' ואל תהיה רשע בפני עצמך', ר"ל אל תתיימש עצמך

שלא להשתמש בכח הדיבור רק לצורך מצוה

איתא במדרש (ויק"ר כו, א) 'אמור

יצא מת מצוה, היינו אם יצמח איזה מצוה בדיבורו בדבריו עם הרשעים הנקראים מתים, אז מותר לו לדבר עמהם.

ולזה הוסיף המדרש לכאן הפסוק, 'אמרות ה' אמרות טהורות', היינו כאשר האמירה היא בשביל ה', בשביל דבר מצוה, אז הוא 'אמרות טהורות', וכמו כן 'כסף צרוף', היינו אם כוונתו על ממון ופרנסה, אז הוא ג"כ בגדר 'אמרות טהורות', ואינו מטמא את עצמו בזה.

התורה דיברה לשון מגונה רק בעת הצורך

בענין שמירת הדיבור איתא במדרש רבה (ויק"ר כו, א) שעיקם הקב"ה ח' אותיות ולא הוציא דבר מגונה מפיו, שנאמר (בראשית ז, ח) 'מן הבחמה הטהורה ומן הבחמה אשר איננה טהורה'. ובמקום אחר עיקם שתיים ושלוש תיבות בתורה כדי שלא להוציא דבר של טומאה מתוך פיו, הה"ד 'מכל הבחמה אשר לא טהורה הוא', 'אשר טמאה היא' אינו

אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם, הה"ד (תהלים יב, ז) 'אמרות ה' אמרות טהורות כסף צרוף בעליל לארץ מזוקק שבעתיים'. באמרי נועם ביאר בדרך מוסר, שבא להזהיר את האדם שישמור על פיו ולשונו שלא לדבר דברים בטלים, ולהרחיק עצמו מחבורת רשעים ואומות העולם, רק לעת הצורך לפרנסה, או אם יש צורך מצוה עכור לעשות טובה לאיזה ישראל, שאז אדרבה מצוה לטמא את פיו, ולחבר עצמו עם אומות העולם והרשעים בכדי שיצמח טובות לישראל.

וזהו 'לנפש לא יטמא בעמיו', כי 'נפש' נקרא כח הדיבור, כמו שנאמר (בראשית ב, ז) 'לנפש חיה', ותרגם אונקלוס 'לרוח ממללא', ותיבת 'בעמיו' רומז על אנשים פחותים, כידוע אשר 'העם' רומז על ערב רב ורשעי ארץ (עי' בזהר ח"ב דף מה, ב), על כן הזהיר שלא יטמא את פיו לדבר עמהם, כי אם לשארו הקרוב רומז על פרנסה, כי שארה זו מזוני (כתובות מז, ב), וזה שפירש רש"י ל' בעמיו'

על השדכן וצעק עליו, האיך יעלה על דעתך להציע לי שידוך כזה, וכי אני אשתדך עם 'זאנוויל' מגושם', ושילח את השדכן מביתו. אחר כך שאל המשמש את הרב, הרי כאשר אני כניתי את זאנוויל בדרך גנאי, גער אותי הרב שאינו ראוי לכנות איש ישראל בשם גנאי, ואילו עכשיו הרב בעצמו מכנהו בשם גנאי הלז?

ענה לו הרב, כאשר יהודי שואל למקום מגוריו, והשאלה אינו נוגע אליך כלל, בודאי אינו ראוי לכנות איש יהודי בשם גנאי, אבל עכשיו כאשר השדכן העזי להציע לי להשתדך אתו, הייתי צריך להסביר לו הסיבה שאני מסרב לשידוך זה, ע"כ השתמשתי בשם גנאי זה, למען ידע שאני מסרב להשתדך אתו בהיותו מגושם.

הנמשל הוא, דבפרשת נח התורה מונה ומפרט כל הבהמות אשר הכנים נח לתיבה, וזהו סיפור דברים בעלמא, ואין נפק"מ לדינא מי טהור ומי טמא, ע"כ הקפידה התורה ודיברה בלשון נקיה ואמרה

אומר, אלא 'אשר לא טהורה הוא'.

וכבר נודע קושית העולם, הרי מצינו הרבה פעמים בתורה תיבת 'טמא' או 'טמאים', ולמה לא שינתה התורה באותם מקומות ג"כ לכתוב 'לא טהורה'.

והמגיד מדובנא זצ"ל מסביר כדרכו בקודש, במשל לרב בעיר אחת, אשר בשכנותו התגורר איש מגושם, בור ועם הארץ, שראה ברכה בעמלו והתעשר בעושר רב, אנשי עירו היו מכנים אותו בתואר 'זאנוויל' מגושם'. פעם אחת נכנס איש אחד לביתו של הרב, ושאל היכן מגוריו של ר' זאנוויל? שאל אותו המשמש האם כוונתך על זאנוויל מגושם, הוא מתגורר בדירה ממול, מיד גער בו הרב על שמזלזל בו ומכנה אותו בדרך גנאי.

לימים התדפק שדכן על ביתו של הרב, ואמר שזאנוויל הנ"ל שלח אותו לדבר עם הרב, שברצונו להשתדך עמו, ליקח את בנו יחידו כחתן לבתו, הרב התרגז

לביתו כסף בשביל כלכלת בני ביתו.

הרה"ק ר' דוד מלעלוב זי"ע שהיה בין הנוכחים ניגש ואמר לו, אני חוזר ללעלוב ובדרכי אני נכנס לוואוידיסלאוו, המגיד מסר בידו צרור כסף, וביקש ממנו למסרו לבני ביתו, ואכן כאשר הגיע לשם הרה"ק מלעלוב, התדפק על ביתם ומסר להם הכסף אשר שלח אביהם, ובצאתו בירך אותם לשלום 'זייט געזונט' (היו בריאים).

בעבור זמן חזר המגיד מוואוידיסלאוו לביתו, והגיע לשם באישון לילה בשעה מאוחרת, כאשר כל בני הבית כבר היו שקועים בשינה ולא שמעו אותו נוקש בדלת. אולם לו היה בת חולנית משותקת ברגליה ר"ל, שהיא היתה ישנה אצל החלון, וכשהיא התעוררה מיד ירדה מעל מיטתה ופתחה את הדלת לאביה, כשראה אביה שהיא עומדת על רגליה השתומם מאוד על המראה, עד שלא ידע האם ראה אותה בהקיץ או בחלום.

'ומן הבהמה אשר איננה טהורה', אבל בשאר המקומות מיירי מענין הרחקת אדם מאיסור גמור, ממאכלות אסורות או מדברי תועבה, אז הוצרכה התורה להסביר הטעם שנאסרו, ושצריך להתרחק מהם מחמת שהם טמאים.

כח דיבורו של הצדיק

ויש לנו לידע בענין כח הדיבור שכוחו רב 'ס'קען שאקלען אלע וועלטן' (יכול לנענע כל העולמות), ועל כן צריך מאוד להזהר מדברים בטלים ואסורים, ושלא ידברו רק לצורך מצוה. - וביותר מצינו כח דיבורו של הצדיק שאפילו אם נאמרה בלי כוונה מיוחדת יכול להועיל הרבה, כמסופר על הרה"ק רבי הירש 'המגיד מוואוידיסלאוו' זי"ע (אביו של הרה"ק ר' בונם מפרשיסחא זי"ע) שפעם אחת נכנס לבית מדרשו של הרה"ק החוזה מלובלין זי"ע, ושאל את הנוכחים מי נוסע לוואוידיסלאוו - כיון שעדיין הוצרך להשאר בעיר, ורצה לשלוח

בידו, כי אינו יודע אפילו צורת האותיות. וחננו השי"ת בעושר וברבוי בנים, שיש לו יותר מעשרה בנים זכרים, וכולם עומדים לפניו בליל שבת ומברך אותם, אבל לא היה יודע אפילו פסוק אחד של ברכות, ולא ידע במה לברך אותם.

בבית הכנסת שהיה נכנס לשם בשעת התפילה, היה בא איש א' שקולו ערב, ודרכו לומר בכל יום בקול רם 'פרק איזהו מקומן' בניגון מתוק, והיה אומר תיבות 'אלו ואלו נשרפין בבית הדשן' בקול רם ונעים, והיה מאריך בהם יותר מכל הפרק. ואותו עם הארץ שלא ידע פירוש המילות, חשב לפי תומו שאלו הם ברכות גדולות, ולכן אותו איש מאריך בניגון ומגביה קולו בהם להשמיע להציבור את הברכות אשר מברך אותם. וברוב הימים הצליח ללמוד חמשה תיבות אלו לאומרם בעל פה, ומחמת שחשב שהם ברכות, על כן מאז בליל שבת שהיה מניח ידיו על בנו לברכם, היה אומר אלו הדברים 'אלו ואלו נשרפין בבית הדשן'.

כאשר חזרה רוחו אליו, שאל אותה בהתרגשות גדולה כיצד התרחש הגם הנפלא הזה? סיפרה לו הבת, כי השליח שהביא להם את הכסף, אמר בצאתו מן הבית 'היו בריאים', ותיכף נתרפאה והתחילה ללכת ברגליה כאחד האדם.

ויהפוך ה' הקללה לברכה

גם יפה כח הדיבורים היוצאים בתמימות מאנשים פשוטים - אם כוונתם לטובה, שנפתחים להם שערי שמים, והקב"ה התם ומתמם עם תמימים - מהפך להם מקללה לברכה, ואין האדם יכול לשער ולהעריך עד כמה ניתן לפעול בשמים בכח דיבור היוצא בתמימות.

בספר עוד יוסף חי (פ' מטות) מביא מעשה נפלא בענין הלז, שמעתי מספרים על איש תם עם הארץ, שאינו יודע אפילו פירוש המילות של פסוקים ושל תורה, ואינו יודע להתפלל, וכשהולך לבית הכנסת אינו אווזו הסידור

שמירת הדיבור ממשיך שפע פרנסה

אִתָּא במדרש רבה (כו, א) 'אמור אל הכהנים' וגו', הה"ד (תהלים יב, ז) 'אמרות ה' אמרות טהורות', ומאריך שם בענין חמא לשון הרע. ולכאורה איזה שייכות יש לזה הפסוק.

באמרי נועם מכאן בהקדם מאמר חז"ל (בבא בתרא ה, א) מעשה שהיתה שנת בצורת, ורבי פתח אוצרותיו, ואמר יכנסו בעלי מקרא בעלי משנה בעלי גמרא בעלי הלכה בעלי הגדה, אבל עמי הארץ אל יכנסו, דחק רבי יונתן בן עמרם ובא לפני רבי ואמר פרנסני, ואמר לו רבי כלום יש בך מקרא או משנה? אמר לו פרנסני ככלב וכעורב. הרי שיכולים להמשיך פרנסה לישראל אף שאין בהם תורה ומצוות, כמו הבהמה שיש לה ממה להתפרנס, וזהו דכתיב (תהלים לו, ז) 'אדם ובהמה תושיע ה'', כי לא גרע האדם מן הבהמה.

ואף כי האדם הוא בעל תאווה והולך אחר תאוות החומר אכילה שתיה ושינה וכדומה, עכ"ז

ופעם אחת בליל שבת אחד נתאכסן אצלו תלמיד חכם, וכאשר ראה את מנהגו לומר על ראשיהם של בניו 'אלו ואלו נשרפים בבית הדשן', נחרד חרדה גדולה, וצעק ויאמר לו, מה אתה עושה עם בניך, אתה מקללם בליל שבת, ומביאם לשריפה בבית הדשן.

אבל באותו ליל שבת נתגלה בחלום להחכם, שלא טוב עשה בזה שביטל אותו תמים ממנהגו, דכיון שהיה מסיח לפי תומו, על כן אהבו הקב"ה ביותר, עד שלקח האותיות של חמשה תיבות הללו, ועשה בהם צירופים אחרים של ברכות.

ועל דבר זה אמר הכתוב (שיר השירים ב, ד) 'ודגלו עלי אהבה', היינו שמדלג אותיות או תיבות, וממילא משתנה משמעות הדברים, ומתהפך מטוב לרע, עם כל זה הם 'אהבה', מגודל האהבה הם נשלמים ונתקנים בסדר נכון בזכות מעלת התמימות.

והנה 'נפש' נקרא כח המדבר, כמו שנאמר (בראשית ב, ז) 'ויהי האדם לנפש חיה', ותרגם אונקלוס 'לרוח ממללא'. וזהו שהזהיר הכתוב 'לנפש' לא יטמא בעמיו, שלא יפגום את הלשון שהוא נפש חיה, ועל ידי זה 'כי אם לשארו הקרוב אליו', כמו שדרשו חז"ל (כתובות מז, ב) 'שארה זו מזוני, דהיינו שבוכות שמירת הדיבור יזכה שתהא פרנסתו ומזונותיו באים אליו בנקל ולא בצער.

שכר על שמירת הדיבור

ידוע אימרא נפלאה בשם הרה"ק רבי דוד מטאלנא זי"ע, דבמצרים היו ב' בעלי חיים שקיבלו שכר על התנהגותם כלפי בני ישראל, הצפרדעים והכלבים, הצפרדעים קיבלו שכרם על שמסרו את נפשן, כדאיתא בגמרא (פסחים נג, ב) צפרדעים כתיב בהו 'ובאו בביתך וגו' ובתנוריד ובמשארותיך', אימתי משארות (העיסה) מצויות אצל תנור, הוי אומר בשעה שהתנור חם. ועל כך קיבלו את שכרם שלא נשרפו בתוך התנורים ונשארו חיים,

גם הבהמה מעשיה כזאת, לכן יש להמליץ טוב עליו, אמנם אם הוא פוגם בלשונו בזה שמדבר לשון הרע וניבול פה, וזה אינו מצד החומר כלל, כי מה יתרון לבעל הלשון (ראה ערכין טו, ב), בזה הוא גרוע מן הבהמה, כי הבהמה אינה חוטאת בפגם הלשון, כי אין לה כח הדיבור, ועל ידי קטרוג זה נסתם שפע הפרנסה, כי אין לנו למעון כלפי מעלה פרנסני ככלב, מחמת שאדם כזה גרוע מבהמה.

וזהו שרמזו הכתוב 'אמרות ה' אמרות טהורות', שהזהיר לנו השי"ת שיהא לנו אמירה טהורה, ועל ידי שמירת הדיבור נזכה לבחינת 'כסף צרוף בעליל לארץ', היינו שנמשך על ידי זה עשירות ופרנסה.

ולזה אמרו חז"ל (ויק"ר לג, א) 'אי טב לית טב מיניה, ואי ביש לית ביש מיניה', היינו שאם האדם פוגם בלשון, הרי הוא גרוע מכל מיני נבראים, ואם מתקן את הלשון הרי הוא מושל על כולם, וכמו שנאמר (תהלים ח, ז) 'כל שתה תחת רגליו'.

לשונם פעם אחת, וקיבלו שכר לדורות. אלא התירוץ הוא כמו שאמר בלשוננו הקדוש: וייזט זיך אויס אז עס איז גרינגער איינמאל אריין צו שפרינגען אין פייער, ווי צו האלפן דאס מויל פארמאכט (אלא שמוה נראה, שקל יותר לקפוץ פעם אחת לתוך האש ולהשרף מלשבור רגע אחת על פיו ולשוננו).

ולעומת זה הכלבים משום שלא חרצו לשון לבני ישראל, קיבלו שכר רב וגדול, שעד היום הם מקבלים בשר טריפה, כדכתיב 'לכלב תשליכון אותו', ולכאורה יפלא הלא הצפרדעים מסרו את נפשם בפועל ממש, וקיבלו רק את השכר שנשארו בחיים, ולעומתם הכלבים רק נמנעו מלחרוץ את

ל"ג בעומר

הכיפורים מפני שהוא יום מחילה וסליחה, כמו שמביא בשפתי צדיק (ל"ג בעומר אות א) 'שהרה"ק ר' העניך מאלכסנדר זי"ע היה רגיל ביום ל"ג בעומר לברך את החסידים שיתקבלו תפלתם לרצון בשמים.

ומוסיף בשפתי צדיק, דאולי כוונתו, כמו במוצאי יום הכפורים רגילים העולם לברך בלשון הזה איש לרעהו, מפני שתמיד קשה מאוד שיתקבלו התפלות, שהרי כתיב (ישעיה נב, ב) 'עוונותיכם היו מבדילים' וגו', אבל כיון שיום הכפורים מכפר, ע"כ במוצאי יום כיפורים בודאי תחול

קדושת היום בבחינת יום כיפור

הרה"ק מהר"י מפשעווארסק זי"ע סיפר (י"ג אורות ח"ב דף ר"ג), שהרה"ק השר שלום מבעלזא זי"ע דיבר פעם אחת בענין ל"ג בעומר שהוא יום גדול, ובנו הרה"ק רבי זונדל אמר אני יודע! אמר לו אביו, נו... (היינו, שיאמר מה שיודע), נענה רבי זונדל ואמר שהוא יום גדול כמו יום כיפור! אמר לו אביו: האסט געטראפן! (יפה כיוונת).

יום כפרת עוונות

אפשר להוסיף תבלין בדבריו, כי ל"ג בעומר דומה ליום

וויסן ווי אזוי פושט יד צו זיין, (ל"ג בעומר דומה ליום הפורים, וכל הפושט יד נותנים לו, אבל העיקר הוא שידעו איך לפשוט את היד).

ממשיך פרנסה כמו בשביעי של פסח

בעטרת ישועה (על ל"ג בעומר) כתב, בל"ג בעומר הזמן להמשיך פרנסה כמו בשביעי של פסח על ידי קריעת ים סוף, כמו שאמרו חז"ל (פסחים ק"ח, א) קשין מזונותיו של אדם כקריעת ים סוף, ועיי"ש מה שכתב לפי זה.

מתחיל התנוצצות קבלת התורה

בבני יששכר (חודש אייר מאמר ג אות ג) כתב, מנהג ישראל תורה הוא להדליק נרות ומאורות ביום זה, לכבוד האור כי טוב שמתחיל להתנוצץ ביום זה היקר ל"ג בעומר, טו"ב ימים קודם מתן תורה.

במקום יו"ט שני של גלויות

הרה"ק הבית אברהם מסלאנים זי"ע אמר, שנתנו לבני ארץ ישראל את היו"ט ל"ג

הברכה שיתקבלו התפלות. והנה רשב"י אמר יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין (סוכה מה, ב), וכן מדי שנה ביום הלולא דיליה אומר בשמים שיכול לפטור את כל העולם מן הדין, ועל ידי זה מתכפרין כל ישראל, ויוכלו להתקבל התפלות, ולכן ראוי לברך ביום זה שיתקבלו התפלות לרצון לפני הקב"ה.

ומסיים בדבריו הנעימים, דלכך המנהג לשמוח ביום זה, דאמרו חז"ל (תענית כו, ב) לא היו ימים טובים לישראל ביום הכפורים וט"ו באב, ומפרש בגמרא (שם ל, ב) יום הכפורים דיום סליחה ומחילה הוא, וכיון שבזה היום זוכים לכפרה כמו ביום הכיפורים, לכן ראוי לשמוח על כפרת העוונות.

כל הפושט יד נותנים לו

הרה"ק מבאיאן לעמבערג זי"ע אמר ביום ל"ג בעומר שנת תרצ"ה, ל"ג בעומר איז דעם זעלבן טאג וואס פורים, כל הפושט יד נותנים לו, דער עיקר מען זאל

בתשובה, כי זכות רשב"י מסייעת
להבא לטהר, ולא לבלות זמן
בעו"ה בהבלי עולם, אשר הוא
לצדיק לצער.

השמחה הוא למעלה מדרך הטבע

בבני יששכר (חודש אייר מאמר ג אות
ג) כתב לשון נפלא: נתאמת
לנו מאנשי אמת אשר השמחה
ביום הזה על ציון רבי שמעון בן
יוחאי היא שלא כטבע, דכתיב
'אור צדיקים ישמח' (משלי יג, ט).

רשב"י שמח עם הבאים להילולא
דיליה

בספר מסעות ירושלים (דף קנח)
מובא בשם הרה"ק בעל
מנחת אלעזר ממונקאטש זי"ע,
שסיפר הרה"ק משינאווא זי"ע,
ששמע ממקור נאמן בהיותו בעיר
צפת תובב"א, שהרה"ק בעל
החרדים זי"ע היה חי בזמן הבית
יוסף והאר"י והאלשיך, ואז הי'
משמש בבית המדרש בעיר הקודש
צפת, ואיש לא ידע מעוצם
קדושתו, רק החזיקו אותו לאיש
פשוט ותמים.

בעומר' במקום היום טוב שני של
גלויות. (מזקנים אתבונן ח"א דף צ"ט)

קבלת קדושת היום

בספר הילולא דרשב"י (עמוד קסז)
מובא, שחסידים מספרים
על הרה"ק ר' אברהם מקאליסק
זי"ע, שבעת הטבילה במקוה
בבוקר יום ל"ג לעמר, אמר בלהט
קודש 'הריני מקבל עלי קדושת
היום'!

זוכים ליראת ה'

בשפת אמת (פ' אמור שנת תרנ"ב)
כתב, ששמע מזקיני
הרה"ק החידושי הרי"ם זי"ע, כי
בל"ג בעומר יכולין לזכות ליראת
ה', והאריך שם בזה.

יום מסוגל לתשובה

ביערות דבש (ח"ב דרוש יא) כתב,
ויום ל"ג בעומר הוא
הילולא דרשב"י, כי מת אז, והיה
למעלה הילולא, 'הנערה באה אל
המלך'. וראוי לכל איש הירא וחרד
לשום אל לכו יום ההוא לשוב

כבוד קדושתו עם הזקן, הרי שאין אנו מכירים אותו, ובודאי אדם גדול הוא, אבל מה שרקד בכבודו ובעצמו עם רבי אלעזר אזכרי (בעל החרדים) שהוא משמש בית הכנסת, גם אם הוא בן תורה וירא שמים, אין זה לכבודו של רבינו רבן של כל בית ישראל לרקוד עמו ביחוד?

האר"י הק' שמע לקול דבריהם ושחק והשיב להם, הלא אם התנא האלקי רבי שמעון בן יוחאי רקד עמו ביחוד, אז אני הצעיר לא יהיה לכבודי ג"כ לרקוד עמו?! מזה הבינו התלמידים שהזקן הנזכר היה רבי שמעון בן יוחאי בכבודו ובעצמו, אשר שש ושמה בשמחת החבריא קדישא שבאו להילולא דיליה, ומאז נודע הדבר מי הוא המשמש בקודש - בעל החרדים, כי עד אז עקבותיו לא נודעו בעוז קדושתו וצדקתו ומדרגתו.

פְּשִׁמוֹה בְּשִׁמְחָתוֹן שֶׁל יִשְׂרָאֵל

הגה"ח ר' ישראל שמעון
קאסמעלאניץ זצ"ל
בספרו מזקנים אתבונן (ח"א דף ק)

פעם אחת ביום ל"ג בעומר, כשהיו האר"י הק' ותלמידיו על הציון המצוינת קודש הקדשים דרבי שמעון בן יוחאי זי"ע במירון, נתלהב האר"י עם החבריא ורקד עמהם שם זמן רב ביומא דהילולא, וגם היה שם זקן אחד לבוש עם בגדי לבנים, בעל צורה ובעל קומה משכמו ולמעלה גבוה מכל העם, וגם הזקן הנזכר רקד לעצמו שם בשמחה רבה, וגם עם חברת לוויית אנשי בריתו שלא הכירום, ובתוך הריקודין והמחולות קפץ האר"י ואחז בידו של אותו זקן הנזכר, ורקדו שניהם יחדיו זמן הרבה באש להבה, ואח"כ אחז האר"י בידו של בעל החרדים (שעוד לא נודע להם גדולתו והחשיבו אותו כמשמש פשוט), ורקדו יחד ג"כ הרבה זמן בשמחה ובטוב לבב.

אחר שיצאו משם, הרהיבו בנפשם עוז כמה מתלמידי האר"י הק', ושאלו לרבם, אל נא יחר בעיני אדוננו אם נשאל אותו בנוגע לכבודו הרם, שזהו כבוד התורה בנגלה ובנסתר, כי מה שרקד הוד

היארצייט, ונתן תיקון כמו 'חיוב'.
והרה"ק הצבי לצדיק מבלאזוב זי"ע
אמר בבדיחותא, רבי שמעון בן
יוחאי כבר אינו בעולם כמה
אלפים שנה ועדיין יש לו כאן
יתומ'ל קטן בעולם...

בספר החכמה מאין (דף קלב) מובא
בשם בנו הרה"ק ר' יצחק
מסטימשיין זי"ע, שאביו הרה"ק
מראזוואדאו אמר בענין ל"ג
בעומר, ווען כ'וואלט געקענט זיין
אין מירון אויף ל"ג בעומר, וואלט
איך געקענט אויספועל'ן פאר אידן
כל מיני ישועות, און אפשר גאר
דעם רעכטן קנאק - היינו ביאת
משיח. (אם הייתי יכול להיות במירון על ל"ג
בעומר, הייתי יכול לפעול כל מיני ישועות לבני
ישראל, ואולי אפילו הישועה האמיתי - הוא
ביאת המשיח).

ביאת המשיח ביום ל"ג בעומר

הרה"ק בעל צבי לצדיק
מבלאזוב זי"ע דיבר
פעם אחת בסעודת ל"ג בעומר
מענין ביאת משיח צדקינו, ואמר
אז בזה"ל, 'איך קען דאך נישט

מספר, פעם אחת היה במירון יחד
עם החסיד רבי מענדל וועג ז"ל
(מזקני חסידי סלאנים), ורקדו שם
בהתרוממות הנפש, ותוך כדי
הריקוד פנה אלי רבי מענדל ואמר,
'דער קאברניגער זי"ע האט געזאגט
אז אידן זענען פרייליך, שטופ אריין
דעם קאפ', (הרה"ק מקאברין אמר
כשיהודים שמחים תחוב את ראשך ביניהם).

עבודת הרה"ק מראזוואדאו

יודע ומפורסם גודל עבודתו של
הרה"ק ר' משה
מראזוואדאו זי"ע [בנו של הרה"ק
ר' אליעזר מדזיקוב זי"ע, וחתן
הרה"ק בעל ייטב לב מסיגעט
זי"ע] ביום הנעלה ל"ג בעומר. בכל
ימות השנה לא היה מקבל את
הציבור שרצו להפקד בדבר ישועה
ורחמים, רק ביום ל"ג בעומר היה
מקבל את הבאים אליו להתברך
מפה קדשו, ופעל ישועות בקרב
הארץ, ורבים נושעו מברכותיו הק'
שנתן ביום הזה.

ביום זה היה דרכו בקודש
להתפלל לפני העמוד,
ואמר קדיש, ואף הדליק נר לכבוד

לצאת מחדרו עד שיבטיח לו זש"ק, וכן עשה, החזיק את יד הדלת מבחוץ, כדי שהרה"ק לא יוכל לצאת מחדרו.

כאשר רצה הרה"ק לצאת מחדרו, הבחין שהדלת אינה נפתחת, ולא ידע פשר דבר, עד שהרגיש שאחד מחזיק בדלת, אמר בקול, ווער איז דארט? (מי עומד שם), ענה האברך, אני הוא, ורוצה אני להתברך בבן זכר, אמר לו הרה"ק ברוגזה: תן לי לצאת... אמר האברך לא אתן להרבי לצאת עד שהרבי יברך אותי בזש"ק, והבטיח לו שיתברך בבן זכר.

כשנכנס הרה"ק לערוך שלחנו הטחור, הצטרק עצמו לפני הקב"ה ואמר, וואס האב איך געקענט טוהן, איך האב געקענט מוותר זיין אויף א ל"ג בעומר טיש, איך האב דאך נישט געהאט א ברירה, (מה היה עלי לעשות, וכי יכולתי לוותר על שלחן ל"ג בעומר, הרי לא היתה לי ברירה אחרת), ואכן האברך נתברך אז בזש"ק.

זאגן ווען, אבער ס'דאכט זיך מיר זיכער, אז ווען ס'וועט זיין, וועט עם זיין אין ל"ג בעומר, (אני לא יכול לומר מתי תהיה ביאת המשיח, אבל נראה לי ברור, דמתי שתהיה ביאתו, זה יהיה ביום ל"ג בעומר).

הבטיח זש"ק כדי שלא לוותר על ה'טיש'

בספר שיח זקנים (ח"ג עמוד עט) מסופר על הרה"ק ר' יצחק'ל מסטיטשין זי"ע (בנו של הרה"ק מראזוואדאו זי"ע) שהתגורר בטארנא, ואחד מחסידיו שהתגורר ג"כ שם היה חשוך בנים ר"ל, ורגיל היה להפציר ברבו הק' שיברך אותו, ולא רצה הרה"ק מסטיטשין להבטיח לו ולא לברכו, והאברך היה אובד עצות ולא ידע לשות עצות בנפשו.

פעם אחת בסעודת ל"ג בעומר, כאשר הכל היה כבר מוכן ומזומן להשלחן, והחסידים חיכו לבואו של הרה"ק מסטיטשין לערוך את שלחנו, התיישב האברך בדעתו שלא ניתן להרה"ק

מרבי שמעון ידענו להכיר את ה'

בספר בוצינא דנהורא (ל"ג בעומר)
מסופר, הרה"ק
מלעכאוויטש זי"ע והרה"ק ר' אהרן
מסטאלין זי"ע היו שבעה פעמים
על ל"ג בעומר אצל הרה"ק ר' ברוך
ממעזיבון זי"ע, שזה היה מועד
נסיעתם אליו בכל שנה, ושולחנו
הק' היה נמשך אז זמן רב.

פעם אחת באמצע עריכת השולחן
התלהב מאוד הרה"ק
ממעזיבון, וקם ואמר 'ברוך הבא
רבי שמעון! ואימה גדולה נפלה
על כל הנוכחים.

שוב פעם אחת ביום ל"ג בעומר
הניח את הזוה"ק על לבו,
ואמר על הפסוק (ישעיה סג, מז) 'כי
אתה אבינו כי אברהם לא ידענו
וישראל לא יכירנו' וגו', אתה רבי
שמעון ממך ידענו להכיר את ה'.

העטרת צבי למד זוה"ק ככוונת רשב"י

בספר יפרח בימיו צדיק (דף כב)
מובא, פעם אחת סיפרו
לפני הרה"ק מצאנו זי"ע, שהרה"ק

מהרצ"ה מזידיטשוב זי"ע תבר
גזיזא דברדא (שיבר הקרה של הנהר),
וירד וטבל, ולמד כל הלילה
הזוה"ק וכו' בתוך המים בקרה.
ואמר הרה"ק מצאנו, 'אויפברעכען
דאס אייז, און זיצן אין וואסער,
אזוי ווי דער הייליגער זידיטשובער
רבי קאנען מיר אויך, אבער אזוי
צי טאפען, צו לערנען דעם זוהר
הקדוש מיט די זעלבע כוונה ווי
רבי שמעון בר יוחאי, האט נאר
דער זידיטשובער רבי געקאנט!
(לשבור הקרה ולישב בתוך המים, כמו שעשה
הרבי מזידיטשוב, גם אני יכול, אבל ללמוד הזוהר
באותן הכוונות של רשב"י, היה רק ביכלתו של
הרבי מזידיטשוב).

רשב"י לכת

הרה"ק מקארלין זי"ע כתב בספרו
הק' בית אהרן (ל"ג בעומר)
כל מ' שיש לו אמונה ברשב"י,
יש לו חיזוק ברשב"י, כשם
שהשי"ת הוא ה' לכל, כך רשב"י
הוא רשב"י לכל, אפילו לפחותים.

באחת השנים ביום ל"ג בעומר
שאלו את נכדו הרה"ק

מסטאלין זי"ע פירוש על המאמר הזה, והשיב ואמר, וואס פרעגט איר אונז אויף דעם מאמר, העכער האלב וואס שטייט אין בית אהרן ווייסט קיינער נישט, (יותר ממצחית הספר אף אחד יודע פירושם), נאר מ'קען אפשר זאגן, אזוי ווי יעדער צדיק באווייזט זיך צו דעם עולם, אזוי ווי דער עולם איז, ביי אים איז דאס נישט שייך, ער איז פאר אלעמען גלייך, רשב"י האט זיך אויס גיהאריוועט אין אזא מדריגה, אז ער האט זיך אויך גיקענט באווייזן צו אלעמען גלייך אפילו לפחותים. (שכל צדיק מתגלה להאנשים, כפי שהם נראים, אבל רשב"י הגיע למדרגה כזה שהתגלה לכל אחד בשוה ואפילו לפחותים).

פעם אחת אמר לחסיד אחד שג"כ שאל אותו שאלה זו, א פשט קענען מיר אייך זאגן, וואס מיינט איר וואס איז געווען רשב"י, ער איז געווען א רבי מיט חסידים... עם איז פאראן רבי'ס וואס ווילן

נישט אריינלאזן נאר דער וואס גייט מיט א שטריימל, און פאראן אזעלכע וואס לאזן אריין נאר מיט א לאנגע קאפעטע, מיט א בארד, מיט א גארטל, יעדער האט זיך זיין גאנג... רבי שמעון בן יוחאי איז געווען א רבי פאר אלע, פאר חסידים פאר מתנגדים, מיט א שטריימל און א שטריימל, מיט א גארטל און א גארטל, מיט א בארד און א בארד, אזוי ווי גאט איז א גאט פאר אלעמען, פאר דער גאנצער וועלט, אזוי איז ר' שמעון א רבי פאר דער גאנצער וועלט.... (רשב"י היה רבי לחסידים, ישנם רבי'ס שמקבלים רק מי שהולך עם שטריימל או קאפטן, או מגדל זקנו, או לובש גארטל, כל אחד לפי דרכו ומנהגו, רשב"י הוא רבי לכל אחד, לחסידים ומתנגדים, למי שהולך עם שטריימל או בלי שטריימל, עם אבנט וכלי אבנט, עם זקן וכלי זקן, כמו שה' הוא האלקים לכל העולם, כך רשב"י הוא רבי לכל העולם). (מוכא בספר פרי ישע אהרן דף ש"ב)

יומא דהילולא

הרה"ק רבי מרדכי בן הרה"ק רבי מנחם נחום מטשערנאביל זי"ע

ב' אייר תקצ"ז

נשמה גבוהה ויקרה

הלכו שניהם למקוה, הרה"ק מקאריין טבל טבילה אחת, ואמר לו כבר פעלתי בעבודך שתזכה בנשמה הקדושה! אמר לו המאור עינים רצוני שיצאו מנשמה זו דורי דורות של צדיקים עד ביאת המשיח, טבל הרה"ק מקאריין פעם נוספת ואמר גם זאת פעלתי בשבילך! הוסיף המאור עינים וביקש, רצוני שלא יהיו נצרכים לעולם! השיב לו הרה"ק מקאריין זאת לא תוכל לפעול, רק העולם יצטרך להם, והם יצטרכו לעולם! ונפרדו זה מזה, והמאור עינים נסע לביתו.

לאחר שנסע משם, הגיע ג"כ הרה"ק בעל התניא זי"ע לבקש מהרה"ק מקאריין שיהיה בעזרו שיזכה הוא בנשמה ההיא, אמר לו הרה"ק מקאריין כבר הקדימך הרה"ק רבי נחום מטשערנאביל.

נפלאות יסופר על לידתו של אותו צדיק, פעם אחת כאשר אביו הרה"ק המאור עינים זי"ע התעכב בהיכל קדשו של רבו המגיד הקדוש ממעורייטש זי"ע, אמר המגיד לתלמידיו, דעו לכם שצריכה לרדת לעולם נשמה גבוהה ויקרה, אשר לא היתה כמוהו מאות בשנים, לכן סעו לביתכם, אולי יזכה בה אחד מכם... שמעו כולם בקולו ונסעו לביתם.

כאשר המאור עינים היה בדרכו לביתו, עלה בדעתו לנסוע דרך קאריין, ולהכנס להרה"ק רבי מנחם מקאריין זי"ע לבקש ממנו להיות בעזרתו כדי שיזכה הוא באותה נשמה קדושה. כאשר הציע לפניו את מבוקשו, אמר לו הרה"ק מקאריין בא עמי למקוה,

לי, כי אחרי שנתת לי את הפדיון
עברת כמה עבירות גדולות!

אחר כך סיפר לי אבי דברים
כהווייתן, פעם אחת בא
לפניו איש אחד ונתן לו פתקא עם
פדיון של רובל אחד, והאיש הזה
היה איש רע מעללים, וכעת בא
אליו בטענה שאין לו מנוחה
בעולם האמת, ולא נתן לי להמשיך
בדרכי, ועתה כשזרקתי לו את
הרובל שנתן לי באותו שעה, מיד
המשיכו הסוסים בדרכם.

ישועה בזכות עזר לנשואין

אחד מחסידיו של הרה"ק
מטשערנאביל ששמו הי'
ר' משה לייב התגורר בקיוב, הוא
היה איש נכבד ונעלה, משכמו
ולמעלה, תלמיד חכם ומעוטר
במידות טובות, ואף שפרנסתו
היתה בדוחק גדול, האירו פניו
תמיד בשמחה. בכל עת בואו אל
הקודש פנימה לרבו הק', מעולם
לא ביקש להתברך בעניני גשמיות,
ועל פרנסה בהרחבה, רק ביקש
על ענינים רוחניים, הדרכה וחיזוק
להתעלות בעבודת השי"ת.

ואכן כעבור שנה זכה המאור
עינים בבן בעל נשמה
גבוהה ויקרה, הלא הוא הרה"ק
רבי מרדכי מטשערנאביל זי"ע.
(ספרן של צדיקים)

הנשמה עיכבו בדרך

בנו הרה"ק ר' אברהם מטריסק
זי"ע סיפר, כשהייתי ילד קטן
בבן שלוש, נסעתי פעם אחת עם
אבי הק' לשאוף אויר צה, באמצע
הדרך עמדו הסוסים ולא המשיכו
ללכת בדרכם, ועמדו כך כשעה
תמימה. כאשר הבנתי שלא לשוא
עומדים הסוסים, ובודאי יש דברים
בגו, 'דאם איז א ערנסטע זאך',
לא יכולתי עוד לעצור במילים,
ואמרתי לאבי הק', אבי, מרוע
נעמוד כאן זמן רב, קח את המעות
ותשלך אותם תחת העגלה, וניסע
הלאה! אך אבי לא רצה לשמוע
לי, ועמדנו כך עוד כחצי שעה.

פתאום שמעתי קול האומר 'הלא
נתתי לכבודכם מעות
ולמה לא תעשו לי טובה'?! מיד
לקח אבי ז"ל רובל אחד והשליכו,
ואמר 'קח לך את הרובל שנתת

על לבו, כאשר שמע הרה"ק אודות מצבו הרוחני, אמר לו, בשביל זה אין צריך להתאנח, סע לביתך, ותתחיל לחפש חתן הראוי לכתך הבכורה, ואחרי שתחתמו על 'תנאים' תבוא מיד אלי ואומר לך מה תעשה, דברי רבו הק' היו כמים קרים על נפש עייפה, ומיד החיה את נפשו. שמח וטוב לב הגיע אל ביתו, ונסע לישיבה מפורסמת, ובחר באחד ממובחרי הישיבה, והבטיח לתת לו נדן של שלוש מאות זהובים, וכתבו 'תנאים' כנהוג.

כעבור ימים אחדים נסע ר' משה לייב לרבו הק', וסיפר לו הבשורה המשמחת על אירוסיו בתו הבכורה, והגיע הזמן לשלם מה שהתחייב נדן שלוש מאות זהובים, ועוד מאתיים זהובים להוצאות החתונה.

אמר לו הרה"ק, חזור לעיר מגורך קיוב, שם תפנה לגביר גדול בשם ר' חיים בריינער, והוא יתן לך את כל הסכום הדרוש לך!

למחרת חזר ר' משה לייב לעירו, ובירר אודות הגביר הנ"ל

השנים חלפו ובנותיו הגיעו לפרקן, ר' משה לייב התחיל להיות רואג על עתידם, כי לא היתה בידו פרוטה לפורטה בשביל הוצאות הנישואין ותשלומי הנדן וכדו', והיה אובד עצות, ולא ידע כדת מה לעשות, אשתו דיברה על לבו שבבואו לפני רבו הק' ישיח לפניו את אשר בלבו, ובוודאי יתברך מפה קדשו, אבל ר' משה לייב סירב להטריח את רבו בדברים כאלו, וכך התהלך בעצבון לבבו.

בפעם הבא כאשר נכנס לרבו, ושוחחו בענינים העומדים ברומו של עולם, נזכר לפתע ר' משה לייב בדאגותיו, ומבלי משים לב יצא אנחה מפיו, רבו הק' הביט עליו בתמיהה, ושאל אותו מה אירע לך שאתה נאנח? ר' משה לייב ניסה לבטל את הדבר, אבל רבו הק' שירד לעומקי נבכי לבבו, אמר לו, משה לייב, מכירך אני היטב, ולא לחינם יצא אנחה זאת מפך, אמור נא לי את אשר בלבבך!

בלית ברירה סיפר ר' משה לייב כל הדברים אשר מעיקים

שאיני מכירך כלל, וגם לא את רבך, ומעשה שהיה כך היה, השי"ת חנן אותי בעשירות מופלגת, ומאומה לא חסר לי, רק בני יחידים מיסב לי צער ועגמת נפש מרובה, בעת הולדתו חשבתי שאין מאושר כמוני בעולם, כאשר גדל הילד והראה את כוחו העצום בלימוד התורה, לא היה גבול לאושרי, בני היה מוכשר והתמיד מאוד בלימוד, כל רואיו העידו עליו שנועד לגדולות, בכל שנה התעלה יותר ויותר בלימודו, והיה כבוד סיד שאינו מאבד טיפה, בהגיעו למצוות השמייע פלפול שגדולי תורה התפעלו מהם, בגיל שמונה עשרה היה כבר מלא וגדוש בתורה ויראה, אך לפני שנה כשמלאו לו תשע עשרה שנה, קרה לו אסון שיצא מדעתו ר"ל, פניתי לרופאים מומחים, ושלמתי ממון רב, אבל אחד מהם לא היה בידו להעלות ארוכה ומרפא למחלתו, למותר לציין עד כמה נעשיתי שבור ורצוץ ואובד עצות.

באחת הלילות כאשר ישנתי את שנותי, חלמתי שאני נמצא

והלך לביתו, תיכף כאשר ראהו הגביר חווירו פניו, לשונו דבקה לחיכו, עד שלא יכול היה להוציא הנה מפיו. כאשר חזרה רוחו אליו שאל אותו, מי אתה, ולמה באת לביתי, ר' משה לייב עמד נבוך ומשתומם, ואמר לו: מה לך נבהל מראות פני, אינני גזלן חלילה, שמי הוא משה לייב, ומורי ורבי שלחני אליך.

הגביר הכניסו לביתו, ושאלו לבקשתו, ר' משה לייב סיפר לו דברים כהווייתו, ששידך את בתו והתחייב כך וכך, ורבו שלחו אליו ואמר לו שמאתו יקבל כל ההוצאות הנצרכות במילואם. ואכן מיד ניגש הגביר אל הארון והוציא משם כל הסכום ונתן לו בתשואות חן, באמרו, 'הרי לפניך הסכום הנצרך לך, והשי"ת יתן לך נחת מבתך, ובזכות זה אוושע גם אני מצרתי'.

ר' משה לייב הודה לו מאוד על נדיבות לבו, אבל מגודל תמיהתו ביקש מאת הגביר שיואיל להסביר לו פשר הדבר.

הגביר פתח ואמר לו, דע לך,

הנצרך? אז הראה לי הרבי על יהודי א' שעמד בתוך הקהל, ואמר לו ראה את פניו וזכור את מראהו, בקרוב יבוא אל ביתך!.

כאשר התעוררתי משינתי זכרתי היטב צורתו של הרבי ושל אותו יהודי, על כן כאשר ראיתי אותך בפתח ביתי, ראיתי שהחלום מתגשם ומתקיים, ועל ידך תבוא ישועתי.

ר' משה לייב הציע לו שיסע אתו לבקר בהיכלו של הרה"ק, ומיד הסכים הגביר, כאשר נכנסו אל הקודש פנימה הכיר מיד הגביר שצדיק זה ראה בחלומו, הרה"ק פנה אליו ואמר לו, בזכות מצות הצדקה לצורך הכנסת כלה, יזכה בנך ברפואה שלימה, סע לביתך, ותראה את בנך בריא עם דעה צלולה!

וכן הוה, הגביר שב לביתו, כשהגיע סמוך לביתו, יצא בנו לקראתו ודיבר אליו בשפה ברורה כאילו לא חלה מעולם. (פון

רבינ'ם הויף, ח"א)

באיזה עיר, ובשעות הבוקר אני נכנס לתפילת שחרית בבית המדרש דשם, וראיתי קהל רב אשר התאספו לדרשה, התקרבותי אל הבימה, וראיתי איש בעל הדרת פנים נפלא, עד שלא יכלתי להשביע את עיני ממראה תואר פניו, שאלתי לאיזה יהודי שעמד אצלי, מי הוא הדרשן הלזה? אותו יהודי ענה לי זהו רבי מפורסם בעולם החסידות, דבריו עושים רושם גדול בשמים, והוא פועל ישועות בקרב הארץ! מיד החלטתי לבקש ממנו ברכה לרפואת בני, ואכן המתנתי שם עד שהייתי יכול לגשת אליו וספרתי על צרת בני, והרבי השיב לי, אין לך לדאוג, בעזרת ה' בנך יחלים, בתנאי שתקיים את דברי אשר אומר לך, נמצא כאן יהודי ירא שמים, המקדיש רוב עתותיו לעסק בתורה, ועומד להשיא את בתו, ואין בידו אפילו פרוטה, אם תקבל על עצמך ליתן לו הסכום הדרוש, בזכות זה תבוא ישועתך, ושאלתי אותו, רבי מהיכן אדע מיהו היהודי

זל"ק של הנשר הגדול הרמב"ם
על המשמח אלמנות ויתומים

"כל המשמח את האומללים האלו דומה לשכינה"

יהודי יקר! היה משכיל אל דל
ושלח לפחות חבילה אחת של בשר ודגים
וכל מטעמים לאלמנה ויתומים בבית שמש
והקב"ה יקיים את הבטחתו וישמח את שלך!!!

זכות חבילה אחת \$250

24 שעה על הפעיימנט לין
845-286-1007

או ע"י קוויקפעי
3875090@gmail.com

או על הסקרין של גאבר בבתי כנסיות

